

Kurt Högnäs:
Italiensk svit, 1979

Ur trädens dunkel flyter lysmaskar upp. När de kommer närmare, ser jag att de är ansikten med sorgsna ögon, som för länge sedan sjunkit. Mörkret som finns omkring alltsammans flammar hela tiden upp och kan inte släckas. Även tegeltaken fattar eld och dova kastanjetter mullrar ända ut i den yttersta dimman, och när dagen spjälkts över bränningarna nalkas den stranden i svidande lågor av isgrå fradga. Fastän vindarna nu för länge sedan tystnat virvlar bladen över den nakna gatan i en oavslutad procession av gul eld som häftigt slickar stenläggningen. I det svartnade fönstret, där gatan aldrig bottnar, blir jag varse en gammal man, vars ansikte stelnat i en oerhörd förglasad ensamhet. Det har kapslats in, som i en avgrund långt borta, och ingen röst bär fram att ur elden, töcknet, vinden ropa de förlorade tillbaka. (Till Eugenio Montale)